

Οἱ ἐγγράφοντες πέ ν τ ε π ρ ο -
π λ η ρ ω τ έ ο υ ς Συνδρομητὰς εἰς
τὰ «Εκλεκτὰ Μυθιστορήματα», λαμ-
βάνουσι

ΔΩΡΕΑΝ

τοὺς 25 τόμους τῆς «Ἑλληνικῆς Βι-
βλιοθήκης» τῆς ὑπὸ τῶν κκ. Μπαρτ
καὶ Χίρστ ἐκδιδομένης, τιμωμένης
δρ. 12, καὶ τὰ ἐκ 312 καλλιτεχνικῶν
σελίδων ἐξαιρετῶς χρυσόδετα

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

τοῦ κ. Τσακασιάνου, ἀντὶ δρ. 2,50
ἐλεύθ. ταχυδρομικῶν, ἄδετα δὲ δρ.
2, ἀντὶ τῶν ἀρχικῶς 4. Τὸ δικαίωμα
τοῦτο ἐπεκτείνεται καὶ διὰ τοὺς προ-
πληρώσαντας συνδρομητὰς μας,
πρὸς οὓς ἀποστέλλονται καὶ τὰ 25
τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθή-
κης» ἀντὶ δρ. 3, προστιθεμένων λε-
πτῶν 50 διὰ ταχυδρομικά.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἡ Κλοτίλδη ἤκουσε μετὰ καταφρονη-
τικῆς σχεδὸν ψυχρότητος τὸν μεταξὺ τοῦ
κυνηγοῦ καὶ τοῦ ἀρχιτροκλίνου διάλογον.
Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι οἱ διαλογισμοὶ τῆς Ἰ-
πταντο ὑψηλότερον, αἱ δὲ ὑλικάι αὐταὶ
ἀθλιότητες δὲν ἔφθανον μέχρι αὐτῆς. Ἐν
τούτοις ἔπασχεν, ὅχι δι' ἐαυτήν, ἀλλὰ
διὰ τὸν Διδιέ, βλέπουσα τὸν ἀνδρεῖον ἐ-
κείνον νέον ταρχθέντα καὶ δειλιάσαντα
εἰς μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Μονσενύ. Ἐθι-
σθεῖσα εἰς τρικυμιώδη καὶ πλήρη θλίψεων
βίον, ἀνατραφεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν διω-
κτῶν, καλυφθεῖσα, οὕτως εἰπεῖν, διὰ τοῦ
αἵματος τῶν γονέων αὐτῆς, χυθέντος ὑπὸ
φανατικῶν χειρῶν, εἶχεν ἀποκτήσει στα-
θερότητα καρδίας καὶ ἡσθάνετο ἀπέχθειαν
διὰ τὴν βάρβαρον ἰσχύν· οὕτω δὲ ἀνυ-
ψοῦτο ἄνω τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ φύλου
αὐτῆς. Ἦν εὐαίσθητος, μόνον διὰ τοὺς
ἄλλους λησμονοῦσα ἐαυτήν, ὡς αἱ μάρτυ-
ρες τοῦ χριστιανισμοῦ. Διὰ τοῦτο ᾤκτειρε
τοὺς παλαιπώρους νάνους διὰ τὴν ἐγκα-
τάλειψιν αὐτῶν, ᾤκτειρε τὸν Διδιέ διὰ
τὴν ἀκουσίαν αὐτοῦ δειλίαν. Ἦγνόει διὰ
τίνος ἐντέχνου δολιότητος ὁ θεὸς του δὲ
Μονσενύ κατάρθωνε νὰ ἐπιβάληται αὐτῷ
περιορίζων τὸν ἀνεψιὸν του καὶ παρακω-
λύων πᾶσαν γενναίαν αὐτοῦ ὁρμήν. Οὐ-
τως, ὁ Διδιέ εἶχεν ἀνατραφῇ ὡς φιλοξε-
νούμενος ἐξ οἴκου καὶ οὐχὶ ὡς αὐθέν-
της τοῦ πύργου. Δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ
ἐν δηνάριον εἰς πτωχόν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ
αὐτὸ παρὰ τοῦ θεοῦ του. Ὁ ἵππος, ὃν

ἵππευεν, ἡ κυνηγετικὴ μάχαιρα, τὸ ὄπλον
του, πάντα ταῦτα ἦσαν δῶρα τοῦ κυρίου
δὲ Μονσενύ. Ὁ θεὸς του ἦτο τὸ πᾶν, αὐ-
τός ἦτο μὴδὲν, ὅταν δὲ οἱ ὑπηρεταὶ ὑπῆ-
κουν αὐτῷ, τὸ ἔπραττον, διότι ὁ κόμης
εἶχεν εἰπεῖν: «Τὸ θέλω!» Καὶ ὑπῆκουεν
ὁ Διδιέ ὑποτασσόμενος εἰς τὰς θελήσεις
τοῦ θεοῦ του. Τοῦτο ἦν εἶδος παραδόξου
δουλείας, ἀφ' ἧς ὁ Διδιέ δὲν ἠδύνατο ν'
ἀπαλλαγῇ εἰμὴ διὰ τῆς ἐκρήξεως ἰσχυ-
ροῦ τινος αἰσθήματος.

Διὰ τοῦτο, ὅταν ἡ Κλοτίλδη, προση-
λοῦσα ἐπ' αὐτοῦ τοὺς μεγάλους μέλανας
αὐτῆς ὀφθαλμούς, εἶπεν αὐτῷ μετὰ γλυ-
κύτητος, ἀλλὰ καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς:
— «Κύριε ἂν ἡ παρουσία μου εἰς τὸν πύρ-
γον σὰς προξενεῖ καὶ τὴν ἐλαχίστην τα-
ραχήν, φεύγω ἄμέσως», ὁ Διδιέ ἠρρυθρίασεν
ὡς εἰ ἡσθάνθη ἐαυτὸν ἔνοχον καὶ ἀνέ-
κραξεν:

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ ὑπάγετε, δεσποινίς;

— Δὲν εἰζεύρω, ἀπήντησε ψυχρῶς ἡ
Κλοτίλδη, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν θὰ μὲ ἐγκα-
λείψῃ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου, διότι αὐτὸς
μόνος εἶναι ἡ καταφυγή μου καὶ εἰς αὐ-
τὸν μόνον ἀνέθεσα πᾶσαν τὴν ἐμπιστοσύ-
νην μου.

Ἡ φράσις αὕτη, δι' ἧς ἡ Κλοτίλδη ὡ-
μολόγει τὴν τελείαν αὐτῆς ἐγκατάλειψιν
καὶ τὴν ὀλίγην πίστιν, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ
ἡ ἀμφίβολος προστασία τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ
κυρίου δὲ Μονσενύ, ἐπλήγωσε καιρίως τὸν
Διδιέ, ὅστις εἶπε ζωηρῶς:

— Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
ἐξέλθετε. Θὰ ἤμην ἄνανδρος ἂν τὸ ἐδε-
χόμην.

— Βεβαίως θὰ ἦτο ἀπανθρωπία, προ-
σέθηκεν ἡ Σεβρέτη. Δὲν ἐγκαταλείπουν
τοιουτοτρόπως δυστυχεῖς γυναῖκας εἰς
ἀπόγνωσιν.

Ὁ κυνηγὸς τότε ἐπλησίασε τὸν ἀρχι-
τροκλινὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Βερνάρ, συγχώρησόν με διὰ τὰς τρα-
χεῖας λέξεις, τὰς ὁποίας πρὸ ὀλίγου σοὶ
εἶπα· πρέπει ὅμως ὅπως δῆποτε νὰ μὲ
βοηθήσῃς νὰ κρύψω ἐδῶ ἀπόψε τοὺς δυσ-
τυχεῖς αὐτούς, οἵτινες δὲν ἔχουν οὔτε ἄρ-
τον, οὔτε ἄστυλον.

— Ἀλλ' ὁ θεὸς σας, ἀγαπητὲ αὐθέν-
τα;

— Δὲν σὲ διατάσσω πλέον, ἀλλὰ σὲ
παρακαλῶ, Βερνάρ.

— Παρακαλεῖτε ἐμέ, κύριε Διδιέ, ἐμέ!
μὲ εἰρωνεύεσθε! ἀλλ' ὁ θεὸς σας....

— Οἱ ταλαίπωροι οὗτοι μοὶ ἔσωσαν
τὴν ζωὴν, Βερνάρ.

— Εἶναι δυνατόν! ἐψιθύρισε ὁ ἀρχι-
τροκλινὸς ἀτενίζων αὐτοὺς ἡπιώτερον.
Ἀλλ' ὁ θεὸς σας!

— Ὁ θεὸς μου οὐδὲν θὰ μάθῃ, ὑπέ-
λαβεν ὁ Διδιέ αἰσχυρόμενος ὅτι ἡναγκά-
ζετο νὰ ἱκετεύῃ ἓνα ὑπηρετὴν του. Μία
νύξ παρέρχεται τόσον ταχέως! Θὰ ἦτο
ἀκατανόμαστος σκληρότης νὰ διώξω τοὺς
σωτήρας μου, ἀφοῦ τοῖς ὑπεσχέθην ἄστυ-
λον. Ἐδῶκα τὸν λόγον μου· βοήθησόν με
νὰ τὸν τηρήσω.

— Ἐμπρός! ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπεν ὁ
ἀρχιτροκλινὸς μετὰ στεναγμοῦ, πρέπει νὰ

ὑποχωρήσω. Εἴθε νὰ μὴ μοὶ συμβῇ ду-
στύχημα.

— Εὐχαριστῶ, καλὲ μου Βερνάρ.

— Ναι καλὲ μου Βερνάρ ἀπ' ἐδῶ, καλὲ
μου Βερνάρ ἀπ' ἐκεῖ, ἰδοὺ πῶς μὲ κολα-
κεύετε ὅταν θέλετε νὰ ἐκτελέσω τὰς θε-
λήσεις σας. Ἰδοὺ διακινδυνεύω τὴν θέσιν
μου διὰ νὰ σὰς ὑπακούσω.

Εἶτα νεύων πρὸς τοὺς νάνους καὶ τὴν
Κλοτίλδην νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι ταχέως
καὶ ἐν σιγῇ, διηυθύνθη πρὸς παλαιὸν πε-
ριστερεῶνα, κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστράμέ-
νον, ἐν ᾧ ἐσκέφθη νὰ εὕρῃ αὐτοῖς κατα-
φυγίον διὰ τὴν νύκτα.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἠτένιζον
ἀλλήλους περίλυποι, διότι ἤλπιζον καλ-
λιτέραν ὑποδοχὴν. Ἡ Κλοτίλδη συνώ-
δευεν αὐτοὺς μηχανικῶς ἀναλογιζομένη
τὴν μητέρα της.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βερνάρ ἔφθα-
σεν εἰς τὴν θύραν τοῦ περιστερεῶνος ἑστα-
μάτησεν οἶονεὶ ἀπολιθωθείς.

Ραβδίον ἐπληξεν ἐλαφρῶς τὸν ὦμον
τοῦ ἀτυχοῦς Μουσερόν καὶ φωνὴ τραχεῖα
ἀνέκραξεν:

— Αἶ, ἀξιόλογέ μου ἀρχιτροκλινε, ἀπὸ
ποῖον ζωοδαμαστὴν ἐκλεψες αὐτὰ τὰ δύο
τέρατα;

Ἦτο ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ὅστις ἐγέλα
καὶ τοῦ ὁποίου ὁ γέλως ἀντήχηι ὡς κε-
ραυνὸς εἰς τὰ ὦτα τῶν μυστηριωδῶν ἐκεί-
νων ξένων καὶ τῶν προστατευόντων αὐ-
τούς.

Ὁ Διδιέ προσεπάθησε νὰ φανῇ ἡρεμὸς.

— Θεέ μου, εἶπεν εὐσεβάστως, μὴ ἐ-
πιπλήττετε τὸν κύρ Βερνάρ· πολὺ κακῶς
ἐδέχθη τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, οἱ ὅποιοι
εἶναι ἀξιοὶ τοῦ οἴκου σας καὶ εἰς τοὺς
ὁποίους ὀφείλω ἄστυλον, διότι ἀνευ αὐτῶν
δὲν θὰ μὲ ἐπαναβλέπατε ζῶντα. Ἀπέθνη-
σκον ἐκ τῆς κοπώσεως καὶ τῆς πείνης οἱ
νάνοι οὗτοι καὶ ἔσπευσαν γενναίως εἰς
βοήθειάν μου... ὡς καὶ ἡ κόρη αὕτη, ἡ-
τις συνώδευεν αὐτούς.

— Θὰ ἦναι καμμία βοήμη, εἶπεν ὁ
Μονσενύ ὑψῶν τοὺς ὦμους. Ὁρατὸν κυνή-
γιον κάμνεις, ὠρατέ μου ἀνεψιέ. Εἰς τὸ
μέλλον δὲν θὰ σὲ ἀφίνω μόνον νὰ τρέχῃς
ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Αἱ τοιαῦται συναντήσεις τῶν
πλανωμένων δεσποινίδων εἶναι πολλάκις
κινδυνώδεις.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Διδιέ ἐταράχθη
εἰς ἄκρον. Δὲν εἶδεν αἰφνιδίως ὠχρίασα-
σαν τὴν Κλοτίλδην· ἀλλ' ἂν ὁ Βερνάρ μὴ
ἐστήριζε τὴν τρέμουσαν κόρην, θὰ ἐπι-
πτεν αὕτη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὡς θραυσθὲν
ἄγαλμα.

— Ἄν ἔπραξα κακῶς, θεέ μου, ἀνέ-
κραξεν ὁ νεανίας δάκνων τὰ χεῖλη, τιμω-
ρήσατε ἐμέ καὶ ἐπιτρέψατε νὰ κοιμηθῶσι
μία νύκτα ἐπὶ τοῦ ἀχύρου τοῦ περιστε-
ρεῶνος σας τὰ ἔντιμα αὐτὰ πλάσματα.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἤρξατο πάλιν
γελῶν θορυβῶδως.

— Μὰ τὸν ἅγιον Θεόν! ὠρατέ μου ἀνε-
ψιέ, εἶσαι περίεργος. Μὲ ἐκλαμβάνεις ὡς
ἄπιστον, ὡς Οὐγονότον ἢ ὡς Τοῦρκον τῆς
Ἀλγερίας; Σοὶ ἠρνήθην ποτὲ τίποτε; Δὲν
εἶμαι ὁ καλλίτερος φίλος σου; Δὲν ἐξέ-

λεξεν ἐμέ θνήσκων ὁ πατήρ σου ὡς ὀδηγὸν καὶ σύμβουλόν σου ; Μοὶ ὀφείλεις ὑπακοὴν ὡς ὑποτεταγμένος υἱός, καὶ τί ἀπήτησα ποτὲ ἀπὸ σέ διὰ νὰ μοὶ ὁμιλήῃς τόσον πικρῶς ; Σὲ ἀγαπῶ, καὶ διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν χαρὰν μου ὅτι σὲ ἐπαναβλέπω ὑγιᾶ καὶ ἀβλαβῇ, χάρις εἰς τοὺς ἀξιολύτους αὐτοὺς ἀγύρτας, θά τοὺς ἀνταμείψω πλουσιοπαρόχως. Ναί, καλοὶ μου φίλοι, θὰ ἐξέλθετε τοῦ πύργου τούτου μὲ τὸ βαλάντιον πλήρες, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ δυνηθῇτε νὰ εὑρετε πανταχοῦ καλὴν κατοικίαν καὶ δὲν θὰ ἦσθε πλέον ἡναγκασμένοι νὰ ζῆτε τὸν μέγχι τοῦδε τυχοδιωκτικὸν βίον. Εἶναι τοῦτο ἐπικίνδυνον ἐπάγγελμα καὶ ἀνάξιον δι' ἀνθρώπους τόσον ἀξιολύτους. "Ελα, Βερνάρ, πῆγαινε νὰ φέρῃς ἕνα σάκκον πιστόλας ! Λοιπὸν, Διδιέ, εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Βεβαίως, θετέ μου, μὲ τιμωρεῖτε εὐγενῶς, διότι ἀμφέβαλα πρὸς στιγμὴν δι' ὑμᾶς, ὑπέλαβεν ὁ κυνηγὸς μεθ' ὅλης τῆς νεανικῆς αὐτοῦ εἰλικρινείας.

— "Ω ! εἶσθε πάρα πολὺ καλός, ἐκλαμπρότατε κόμη, εἶπεν ὁ Μουσερόν καὶ σὰς συγχωρῶ τὴν καταφρόνησίν σας. Ναί, τὴν ἐπανορθώνετε εὐγενῶς. Μᾶς ὠνομάσατε τέρατα... ἀλλὰ...

— Ἀλλ' ὁ ἐκλαμπρότατος δὲν παρέτῃρσεν ἐμέ, ἐπιθύρῃσεν ἡ Σεβρέτη.

— Μὴ ἀρκοῦμενος νὰ μᾶς φιλοξενήσῃτε, ὅπως σὰς παρακάλει ὁ γενναῖος ἀνεψιὸς σας, ἐξηκολούθει ὁ νάνος, θέλετε νὰ μᾶς δώσετε καὶ χρήματα. "Ω ! θὰ κηρύξω πανταχοῦ ὅτι ὁ κόμης δὲ Μονσενὺ εἶναι ὁ λαμπρότερος αὐθέντης τῆς χριστιανωσύνης καὶ ὅχι κακὸς θησαυριστής, ὅπως λέγουσιν οἱ ἐχθροὶ του.

Ὁ κόμης κατέστη ἐρυθρὸς ἐκ τοῦ πολυλοῦ γέλωτος.

— Ἀληθῶς ! εἶναι ἀστεῖον. τὸ ἐξάμβλωμα αὐτό, εἶπεν εἰς τὸν Διδιέ ἄμα ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμίαν του, καὶ ἐπεθύμουν νὰ τὸ δώσω ὡς ἀκόλουθον εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἀλλὰ θὰ τὸ φοβηθῇ. Ἀπατάσαι ὅμως, ἀνθρωπίζε μου, ἂν νομίζῃς ὅτι θὰ φιλοξενήσω σὲ καὶ τὴν ἀκολουθίαν σου. Οὐδένα ξένον δύναμαι νὰ δεχθῶ εἰς τὸν πύργον μου καὶ πρὸς τοῦτο ἔδωκα αὐστηρὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας δὲν ἐνόω νὰ παραβῶ πρῶτος ἐγώ. Σὰς πληρόνω διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνεψιῦ μου, ὁ Διδιέ ὅμως εἰζέυρει ὅτι ποτὲ δὲν μεταβάλλω ἀπόφασιν· περιττὸν ἐπομένως νὰ ἐπιμένετε νὰ σὰς φιλοξενήσω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπανήλθεν ὁ Βερνάρ κρατῶν σάκκον πλήρη νομισμάτων, τὸν ὁποῖον, νεύσαντος τοῦ κόμητος, ἔρριψε πρὸ τοῦ Μουσερόν.

Ὁ Διδιέ ἠγνόει πῶς ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀκαμπτον θέλησιν τοῦ θεοῦ του, εἰς τὴν ὑπετάσσετο ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας.

Ὁ κόμης τότε εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀρχιτρίκλινον :

— Βερνάρ, ὠδήγησε τοὺς ἀγύρτας αὐτοὺς ἔξω τοῦ πύργου.

Ὁ Μουσερόν ἐδίσταξε ν' ἀπομακρυνθῇ· ἔλαβε μεθ' ὅφους ἀπέλπιδος τὸν περιέ-

χοντα τὰς πιστόλας σάκκον καὶ ἠτένιζε θλιβερῶς τὸν Διδιέ, ὅτε ἡ Σεβρέτη κύπτουσα εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ τῷ εἶπεν :

— Νὰ ἐπιμείνης. Ὁ γέρον λύκος θὰ μᾶς ἀπειλήσῃ, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ γενναῖος αὐτὸς νεανίας δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ.

— Ἐχεις δίκαιον, μικροῦλά μου, ὑπέλαβεν ὁ νάνος, ὅστις ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Βερνάρ ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Διδιέ καὶ ἤρξατο κραυγάζων :

— "Α ! ᾶ ! θέλεις νὰ κάμῃς τὸν κακόν, ἐξάμβλωμα τοῦ διαβόλου ! ἀνέκραξεν ὁ Μονσενὺ. Λοιπὸν ! θὰ γελάσωμεν ἄρκετά, καὶ ἂν οἱ πόδες σου εἶναι δεμένοι θὰ εὑρῶ τρόπον νὰ τοὺς λύσω.

Καὶ ἔδειξεν εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον τὴν ἐκ τῆς ζώνης του κρεμασμένην συρίκτραν ἐκ πυξίου, οὗτος δὲ ἐσύριζε παρατεταμένως. Εἰς τὸ σύριγμα τοῦτο ἔσπευσαν πολλοὶ θεράποντες ὀπλισμένοι διὰ ροπαλίων καὶ μαστίγων, οὓς ἰδόντες οἱ νάνοι κατέφυγον ὀπισθεν τοῦ Διδιέ.

— Ἐμπρός ! κτυπᾶτε αὐτοὺς τοὺς κακούργους· κτυπᾶτέ τοὺς εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμήσωσι πλέον νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσενὺ !

Ὁ τρόμος τῶν νάνων ἦν ὑπερβολικός· ἔτρεμον σύσσωμοι, οἱ δὲ ὀδόντες αὐτῶν συνεκρούοντο.

Ὁ κόμης ἐγέλα πάντοτε παταγωδῶς.

— Χάριν ! χάριν ! ἐκλαμπρότατε, ἔλεγεν ἡ Σεβρέτη ἐνοῦσα τὰς χεῖρας.

— Βοηθήσατέ μας, κύριε Διδιέ ! ἐκραυγάζεν ὁ Μουσερόν.

— Κτυπᾶτε ἀσπλάγχχως ! ἔλεγεν ὁ Μονσενὺ ἑξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς.

Καὶ οἱ θεράποντες ἐπλατάγιζον τὰς μαστίγας αὐτῶν σχηματίζαντες κύκλον περὶ τοῦ κυνηγοῦ, οὗτινος τὸ αἷμα ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν, ψυχρὸς δὲ ἰδρῶς περιέριπτε τὰ μέλη.

— Στέργομεν εὐχαρίστως νὰ φύγωμεν ἐκ τοῦ πύργου σας, ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ νάνος, ὃν ὁ Βερνάρ εἶχε συλλάβει ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου. Ἀλλοίμονον ! Χθὲς βοήμοί, τοὺς ὁποίους ἐρωτήσαμεν τὸν δρόμον, μᾶς ἔκλεψαν ὅτι εἴχομεν, χρυσὸν καὶ πολὺτίμα εἶδη καὶ μᾶς ἐκτύπησαν ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν ἀγαποῦν τοὺς πλουσίους. Σήμερον ζητοῦμεν φιλοξενίαν ἀπὸ ἑνα πλούσιον κόμητα καὶ μᾶς ἀποδιώκει μὲ ραβδισμούς, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τοὺς πτωχοὺς ! Δὲν γνωρίζομεν λοιπὸν εἰς ποῖον ν' ἀποτανωθῶμεν, μὰ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν !

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἐφοικίασεν.

— Μὰ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν ! ἀνέκραξεν αὐτὸς εἶναι ὁ προσφιλέτης ὄρκος ἐκείνου τοῦ προδότου...

Καὶ ἠτένισε διὰ τοῦ διαπεραστικοῦ αὐτοῦ βλέμματος τὸν νάνον, ὡς εἰ ἡρώτα ἑαυτὸν πῶς συνήντησε τὰ δύο παράδοξα ἐκεῖνα ὄντα.

Ὁ Διδιέ τὸν ἠτένιζεν ἐπίσης ἐκθαμβος, οἱ δὲ θεράποντες ἔπαυσαν ἀπειλοῦντες αὐτόν, ὅτε, ἀναμνησκόμενος αἰφνης ὁ Μονσενὺ ἀνέκραξεν :

— Διαβόλε ! αὐτοὶ εἶναι οἱ νάνοι τοῦ στρατάρχου.

Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη παρήγαγε διάφορον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παρισταμένους. Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κόμητος ἐκινήθη, ὡς εἰ ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ πλειότερον τοὺς προστατευομένους του. Ἡ Κλοτίλδη, ἀποσπασμένη ἐκ τῶν βαθειῶν σκέψεων τῆς, ἠτένισε πλήρως περιεργείας καὶ ἀγωνίας τοὺς νάνους. Τέλος, οἱ θεράποντες ἀπεμακρύνθησαν ἀκούσαντες ὅτι τὰ θύματα αὐτῶν ἀνῆκον εἰς τόσῃ σπουδαῖον πρόσωπον.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἴσταντο ἀκίνητοι ὡς κεραυνόπληκτοι, δάκρυα δ' ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των. Ἡνόουν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντίπῳσιν εἰς τὸν κόμητα, ὅστις ἀνεγνώρισεν αὐτούς, ἡ δὲ ἀναγνώρισις αὕτη ἐφαίνετο ἀγγέλουσα τὴν ἀπώλειαν τοῦ κυρίου των. Ἐνόμιζον ὅτι προδίδουσιν αὐτὸν καὶ ἑκκαίον ὅχι δι' αὐτούς, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον.

Ἐν τούτοις ὁ Μονσενὺ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλεν ὅτι ἡ νάνος ἐγνώριζε ποῦ ἐκρύπτετο ὁ φυγάς. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἀποσπάσῃ παρ' αὐτῶν ἐκουσίως ἡ καὶ βίᾳ τὰς πληροφορίες, ὧν εἶχεν ἀνάγκην διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ φιλοδόξου αὐτοῦ σχεδίου.

Προῦχώρησε πρὸς τὸν Μουσερόν μειδιῶν ἐπιχαρίτως.

— Ἀφοῦ ἀνήκετε εἰς τὸν κύριον Βουρβόνον, εἶπε, σὰς λαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

— Ὑμεῖς, ἐκλαμπρότατε ! ὑπέλαβεν ὁ νάνος ἐκπληκτός.

— Πρὸς τούτοις θὰ κατοικήσετε εἰς τὸν πύργον ἀξιοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι καὶ θὰ τρώγετε εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἀνθρώπων μου.

— Ἐπὶ τέλους θὰ φάγω, εἶπε στενάχασα ἡ Σεβρέτη.

— "Α ! εὐγενέστατε κόμη, εἶπεν ὁ Μουσερόν, πῶς θὰ πληρώσωμεν τὴν τόσῃ γενναιοφροσύνην σας !

— Εἶναι εὐκόλον, διότι θὰ σὰς προτείνω ἀγοράν.

Ὁ νάνος ἠτένισεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀγοράν ! τόσῃ τὸ καλλίτερον, ὑψηλότερα κόμη. Περί τίνος πρόκειται ;

— Νὰ μοὶ εἴπητε, εἶπε ψυχρῶς ὁ Μονσενὺ, εἴτε τὸ μέρος ἔνθα κατέφυγεν ὁ κύριος Βουρβόνος εἴτε τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν θ' ἀκολουθήσῃ διὰ νὰ φύγῃ εἰς Ἰταλίαν ἢ Γερμανίαν.

Ὁ νάνος ὠχρίασεν.

— Ἰδοὺ ἄρτος καὶ ἐνδύματα ἀκριβὰ πληρωμένα, κύριε δὲ Μονσενὺ, εἶπεν. Εὐτυχῶς ἀδύνατον εἶναι νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ ὁρος, τὸν ὁποῖον μᾶς προτείνετε. Ὁ κύριος στρατάρχης δὲν εἶχε τὸν νάνον του ὡς ἐμπειστεινόμενον σύμβουλον, ἄγνωσθ δὲ τί ἀπέγεινε. Παρακαλῶ μόνον τὸν Θεὸν νὰ τὸν σώσῃ.

— Νὰ παρακαλῇς δι' ἑνα προδότην εἶναι προδοσία, ἀνθρωπίζε μου, ὑπέλαβεν ὁ κόμης Αὐρηλιανός· μαυτεύω ὅμως τὸν λόγον τῆς ἐχεμυθίας σου. Θέλεις νὰ πω-

λήσης τὸ μυστικόν σου ὅσον δύνασαι ἀκριβότερον, δὲν ἐννοῶ ὅμως νὰ διαπραγματεύωμαι ἐπὶ πολὺ. Εἴσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου· δύναμαι νὰ σᾶς βασανίσω· ἔχω δικαίωμα τῆς ἀνωτάτης καὶ κατωτάτης δικαιοσύνης εἰς τὰς γαίας μου.

Ἡ Σεβρέτη ἐφρίκισε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν παραπόνου συσπειρουμένη πλησίον τοῦ Διδιέ. Ὁ Μουσερόν ἐσιώπα.

— Μὴ θελήσετε νὰ ἀντισταθῆτε εἰς ἐμέ, ἄθλια ὄντα, ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσενύ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν νάνον :

— Πείσε τὸν σύντροφόν σου νὰ φανῇ εὐπειθὴς καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ἐσθῆτας, περεδέραια καὶ κοσμήματα πολυτελεῖ ὡς τῆς κομήσεως συζύγου μου.

Ἡ Σεβρέτη ἠνέωξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ὁ Μουσερόν ἠτένισεν αὐτὴν αὐστηρῶς καὶ ἀπήντησεν :

— Ἐκλαμπρότατε, ὁμνῶ ὅτι ἀγνοῶ ποίαν ὁδὸν ἔλαβεν ὁ κύριος στρατάρχης· ὁμνῶ ὅμως ἐπίσης ὅτι καὶ ἂν τὸ ἐγνώριζα δὲν θὰ σᾶς τὸ ἔλεγα.

Ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ πλέον· τὸ πλαστὸν μειδιάματόν του ἐξηφανίσθη καὶ κατέστη πελιδνὸν τὸ ὑποκριτικὸν αὐτοῦ πρόσωπον. Ἀρπάσας δὲ μάλιστα ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐνὸς τῶν θεραπόντων του προεχώρησε πρὸς τὸν Μουσερόν κραυγάζων :

— Ἀθλίον ἐξάμβλωμα, θὰ ὁμιλήσης· θὰ σοὶ ἀποσπάσω τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας διὰ νὰ σὲ ἐξαγκάσω.

Ὁ νάνος ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς τρέμων, ἀλλὰ δὲν ὠπισθοδρόμησεν.

Ἡ Κλοτίλδη ἠτένισε τὸν Διδιέ μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ κυνηγὸς ἠνόνησε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ ἠσχύνθη. Ἔστη μετὰ τοῦ κόμητος καὶ τοῦ Μουσερόν.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξε διὰ τρεμούσης φωνῆς, δὲν θὰ κτυπήσετε τὸ ἀσθενὲς αὐτὸ πλάσμα !

Ὁ Μονσενύ ἐσταμάτησε καταπλαγείς διὰ τὴν αὐθάδειαν τοῦ Διδιέ, προσεποιήθη ὅμως ὅτι παρεγνώρισε τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης διαγωγῆς του καὶ ὑπέλαβεν :

— Ἐχεις δίκαιον, ἀνεψιέ μου, ὅχι ἐγώ, ἀλλ' οἱ θεράποντές μου πρέπει νὰ τιμωρήσωσι τὸν ὑβριστὴν αὐτόν. Ἄς τὸν δέσωσι λοιπὸν καὶ ἄς τὸν μαστιγώσωσι μέχρις οὗ ὁμολογήσῃ.

— Οὐτε οἱ θεράποντές σας θὰ ἐγγίψωσιν αὐτόν, ἀγαπητέ μου θεέ, εἶπε ψυχρῶς ὁ νεανίας.

— Τίς λοιπὸν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ; εἶπεν ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς προχωρῶν πρὸς τὸν Διδιέ καὶ γελῶν.

— Ἐγώ ! ἀπήντησεν ὁ κυνηγὸς ἀντλῶν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Κλοτίλδης ὑπέρμετρον θάρρος.

— Σὺ, ὠρατέ μου ἀνεψιέ ! ἀνέκραξεν ὁ Μονσενύ καταπλαγείς.

Ἐρριψεν εἴτα τὸ βλέμμα περὶ ἑαυτὸν καὶ εἶδε ἀφ' ἐνὸς μὲν τοὺς νάνους πλήρεις χαρᾶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς θεράποντας αὐτοῦ ἀκρωμένους μετὰ περιεργείας.

Ἠνόνησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ.

— Λησμονεῖς, Διδιέ, ὑπέλαβε μεθ' ὅφους κυριότητος, ὅτι ἐγὼ μόνος εἶμαι κύριος ἐδῶ καὶ ὅτι μοὶ ὀφείλεις ὑπακοὴν ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ὑπηρετῶν μου ;

Βλέπων ὅμως τὸν ἀνεψιὸν του κινουῦντα καταφρονητικῶς τὴν κεφαλὴν :

— Εἰς μάτην ὑπεραίρεσαι, νέε πετεινέ, εἰξεύρω νὰ σὲ ταπεινώσω. Συλλάβετε αὐτοὺς τοὺς νάνους, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς θεράποντας αὐτοῦ, ἂν δὲ ὁ Διδιέ ἀντισταθῇ συλλάβετε καὶ αὐτὸν ὡς ἀπειθὴ καὶ παράφρονά.

Οἱ θεράποντες προεχώρησαν δισταζόντες. Ὁ νεανίας εἴλκυσε τὴν κυνηγετικὴν αὐτοῦ μάχαιραν ἀπὸ τῆς θήκης καὶ ἐτέθη εἰς θέσιν ἀμύντης.

— Δυστυχία, θεέ μου, εἶπεν ὑψηλῶς, δυστυχία εἰς ὅποιον ἐγγίσῃ τοὺς δυστυχεῖς αὐτούς, τοὺς ὁποίους ὠδήγησα ἐδῶ, διότι εἶνε ξένοι. Ἀρνηθῆτε τὴν φιλοξενίαν σας, μὴ εὐσπλαγχνισθῆτε αὐτούς, διώξατέ τους. . . εἶναι φοβερὸν δικαίωμα σας. Ἀλλὰ νὰ βασανίσετε αὐτοὺς ἐλθόντας ἐδῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου καὶ νὰ γείνω συνέννοχος τοῦ τοιοῦτου ἐγκλήματος, τῆς τοιαύτης προδοσίας, αὐτό, κύριε, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω.

— Θὰ φύγῃς λοιπὸν μαζὺ μὲ αὐτούς ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης Αὐρηλιανὸς ἔμπλεως ὀργῆς.

Καὶ διὰ νεύματος ἔδειξε τὴν θύραν τοῦ πύργου πρὸς τὸν Διδιέ.

— Ναί, θεέ μου, ὑπέλαβεν ἀνεγείρων ὑπερηφάνως τὸ ἥρεμον αὐτοῦ μέτωπον, θὰ ὠδηγήσω τοὺς ξένους μου ἔξω τοῦ πύργου τούτου, ὅστις ἡνóiετο προθύμως εἰς τοὺς πτωχοὺς ὅταν ἔζη ὁ πατήρ μου. Ἄν ὁ καλὸς ἱππότης Ἑρρίκος μὲ ἤκουε τώρα θὰ μὲ ἐπιδοκίμαζε, διότι δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ διαθέτετε τὴν τιμὴν μου κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας σας. Ἐκτιμῶ τὸν νάνον αὐτόν, ὅστις εἶναι ἀξίος ἐπαίνων καὶ θαυμασμοῦ, διότι ἠρνήθη νὰ παίξῃ πρόσωπον Ἰουδα... Ἐξέρχομαι, θεέ μου, καὶ ἂν πρόκηται ἀκόμη αἱ θύραι αὐτοῦ τοῦ πύργου, ὅστις εἶναι ἰδικός μου, νὰ μὴ μοὶ ἀνοιχθῶσιν εἰμὴ ἅμα ἐνηλικιωθῶ.

Ἀκίνητος καὶ ἀκαμπτος, μὲ ἐσταυρωμένas τὰς χεῖρας, ὁ Μονσενύ ἀνέμενε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀνεψιοῦ του. Ἡ ἀπειθεία τοῦ Διδιέ ἐγένετο ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων, ἠδύνατο δὲ νὰ τὴν παραστήσῃ ὡς ἠθελεν εἰς τὸν βασιλέα, οὐτινος ἦν εὐνοούμενος, καὶ ἴσως ἔβλεπεν ἤδη τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ του περιερχομένην εἰς τὰς ἀπλήστους αὐτοῦ χεῖρας. Ἀλλως τε, ὁ Διδιέ ὀρηκτικὸς, ζωηρὸς καὶ ἀφιέμενος εἰς ἑαυτὸν θὰ κατεστρέφετο βεβαίως.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πάσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Κόροβοφ ἠκροῖτο μετὰ προσοχῆς, θαυμάζων καὶ ἐνωτιζόμενος, πρόθυμος νὰ πιστεύσῃ ἐν τῇ εἰλικρινείᾳ του τὸν τοσοῦτον ἀξιοματικὸν φίλον του.

— Ἡ Ρωσσία, συγκριτικῶς πρὸς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, εὐρίσκεται ὑπὸ διαφόρους κάπως συνθήκας, πολυσημάντως ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἀντιζίστροφ. Ἐκεῖ δύνανται νὰ συνέρχωνται ἐλευθέρως οἱ ἡμέτεροι εἰς συλλαλητήρια καὶ συνέδρια, ἐκεῖ ὑπάρχουν εὐρέα καὶ ἐλεύθερα τὰ μέσα πρὸς προσηλυτισμὸν, ἐκεῖ νὰ ἰδῆς, προκηρύξεις ἐπὶ προκηρύξεων, ἐδῶ ὅμως δὲν δοκιμάζεις ἂν ἔμπορῇς ! Ἀμέσως σὲ προκηρύττουν ἐσένα τὸν ἴδιον ! ἀμέσως τὸ ἐρημητικὸν κλείσιμον εἰς τὸ Πετροπάβλοφσκ, κ' ἐτελείωσεν ὁ χορὸς !... Μὲ εἶχον κλείσει μιά φορὰ κ' ἐμένα, φίλε μου, καὶ ἔξυρω, τί ὠραῖον πᾶγμα εἶνε αὐτὸ τὸ Πετροπάβλοφσκ ! Ἀλλὰ... πρέπει νὰ ἦνε κανεὶς εἰς ὅλα ἔτοιμος !... Καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ Ρωσσία εὐρίσκεται ὑπὸ ἄλλας συνθήκας, διὰ τοῦτο καὶ τὸ σύστημα τοῦ ὀργανισμοῦ ἐδῶ εἶνε διάφορον. Ἡμεῖς διὰ τὴν Ρωσσίαν ἐδέχθημεν ὡς μάλλον κατάλληλον, τὸ ἀρχαῖον πολωνικὸν σύστημα τῶν τριῶν· εἰς, ἐν παραδείγματι, κατηχεῖ ἐμέ, ἐγὼ σέ, σὺ δὲ πάλιν τρίτον καὶ αὐτὸς ὁ τρίτος γνωρίζει μόνον σέ, ὅχι δὲ καὶ ἐμέ· ἀλλ' οὔτε τὸν κατηχητὴν μου γνωρίζει, καὶ οὔτε πρέπει νὰ τὸν γνωρίῃ διόλου. Ἐπ' αὐτοῦ, φίλε μου, στηρίζεται ὅλον τὸ σύστημα ! Καὶ τί σύστημα ! Πόσον εἶνε ἀπλοῦν καὶ συγχρόνως μεγαλοφυές ! Εἶσαι ἀπειρος καὶ δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς, μεθ' ὀπόσης ταχύτητος, μεθ' ὀπόσης ἐπιτυχίας ἀναπτύσσονται καὶ αὐξάνουσιν αὐταὶ αἱ τριάδες ! Ἀπασα ἡ Ρωσσία, ἀπασα ἡ Σιβηρία, εἶνε ἤδη σκεπασμένη μετὰ τὸ δίκτυον τῶν τριάδων. Καὶ ὅποιον τὸ ὄφελος, παρετήρησε, συνελήφθη ἕνας· ἕνας καὶ μόνος χάνεται, ἡ τουλάχιστον, μία, δύο, τὸ πολὺ τρεῖς τριάδες, ἂν ἀνακαλυφθῶσιν, οὐδέποτε ὅμως περισσότεραι. Καὶ διὰ τὸν γενικὸν ὀργανισμόν, ἡ ἀπώλεια αὕτη εἶνε μηδαμινή !.. Σὺ δέ, ἂν συλληφθῇς, ἔχε ὑπ' ὄψιν σου, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβηθῇς, οὔτε νὰ ἀποθαρρυνθῇς. Ἄν σ' ἐξορίσουν, τοῦτο σημαίνει, ὅτι σοὶ ἀνατίθεται νέα ἀποστολή, σοὶ ἀποδίδεται νέα σημασία παρὰ τοῦ «Κομιτάτου»· σημαίνει ὅτι ὀφείλεις νὰ φέρῃς τὸν προσηλυτισμὸν ἐκεῖ ὅπου σὲ ἐξορίσουν· ἢ εἰς τὰ μεταλλεῖα, ἢ εἰς τὴν εἰρκτὴν, ἢ εἰς τοὺς λόχους τῶν καθαιρεγμένων, πανταχοῦ ὀφείλεις νὰ προσηλυτίσῃς, καὶ διοργανίξῃς τριάδας· τὸ δὲ «Κομιτάτον» δὲν σὲ λησμονεῖ· παντοῦ καὶ πάν-